

ΣΤΕΛΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ*

ΠΕΤΡΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Έχω πολλές φορές στο παρελθόν υπογραμμίσει πώς πιό σίγουρο και πιό αναπόδραστο δεδομένο στη ζωή, έκτος από το θάνατο, δεν υπάρχει άλλο. Γι' αυτό και από τη στιγμή της γέννησής μας αρχίζει για όλους μας ανεξαιρέτα ή κλειψύδρα να χρονομετράει σταθερά κι ασίγαστα. Κι ή αντίστροφη για όλους μέτρηση τίθεται σ' ενέργεια.

Έτσι σωστά εϊπώθηκε πώς πριν ακόμα έρθει ο άνθρωπος, ο θάνατος είναι ήδη δοσμένος σ' αυτόν — και σ' επέχταση ο άνθρωπος είναι ήδη δοσμένος στο θάνατο. Με τούτες ακριβώς τις σκέψεις και κάτω από τούτο το πρίσμα αν αντικρύσουμε το θάνατο το πιό αναπόφευκτο, έπαναλαμβάνω, στοιχείο στη ζωή μας — θα πρέπει να το δούμε με ψυχραιμία και συγκατάθεση, και με κατανόηση για το ρόλο του. Γιατί, όπως έχει λεχθεί «στο χάος της ζωής μονάχα ο θάνατος μπορεί να φέσει το νόμο και την τάξη». Έξάλλου ή ψυχή του ίδιου του αγαπημένου μας νεκρού, του αξέχαστου Στέλιου, που είναι τούτη τη στιγμή μαζί μας, δεν θέλει το σπαραγμό και το γόο. Θέλει απλώς την αγάπη μας και τη συντήρηση της μνήμης και της παρουσίας του ανάμεσά μας.

Και τὰ στοιχεία αυτά, την αγάπη και τη μνήμη, αξέχαστε φίλε που ξεπροδοδούμε σήμερα — λίγες ώρες πριν να σημάνει ή λευτεριά κι ή Άνοιξη — θα τὰ έχεις όχι μόνο από μέρους όλων όσων σε γνώρισαν κα σε αγάπησαν στη σύντομη - την τόσο σύντομη πραγματικά - ζωή σου. Θα θυμούμαστε πάντα, τον γελαστό και προσηνή χαρακτήρα σου, την τιμιότητα και το ήθος σου, το ανεξέλικακο και άκακο στοιχείο που σημάδευε και σφράγιζε την προσωπικότητά σου οτά χρόνια που έζησες μαζί μας στούτη την έκφανση της ζωής σου. Γιατί ο Στέλιος κανένα δεν άδικησε, κανένα άσκοπα δεν πίκρανε. Σ' όλους είχε να δώσει μιá ζεστή συμβουλή, μιá νότα αϊσιοδοξίας. Μιάς σί-

σιοδοξίας που δεν σβύστηκε ούτε και στούτες ακόμα τις πικρές και άκουσεμένες έρες της προσφυγιάς. Μ' όλο που ο πόνος υπόβοσκε, συνεχίζοντας για 5 τώρα χρόνια το καταστροφικό του έργο βιολογικά, ψυχικά ο Στέλιος προσπάθησε και κρατήθηκε έξωτερικά ο ίδιος, το χαρούμενο και γελαστό παιδί των νεανικών του άνοιξεων. Κι έτσι γελαστό και χαρούμενο θα το συντηρεί ή μνήμη κάτω από όποια πτυχή κι έκφανση κι αν το, αντικρύζει και κάτω από όποιοδήποτε φάσμα δραστηριοτήτων κι αν τον ξαγναντεύει: Σαν ποδοσφαιριστή στην άθλητική ένωση της Κυθρέας, που όλοι μαζί — σε καιρούς αντίξοους συστήσαμε, σαν συμμαθητή, σαν οικογενειαόρχη, σαν άνθρωπο, σαν ιεροψάλλη στον Άη μας Άνθρόνικο και στην Άγιά Μαρίνα στην Κυθρέα, ή στον Άη μας Χρυσόστομο, δίπλα, οτά τελευταία δέκα με δώδεκα χρόνια.

Μα το άγχος κι ο πόνος για την προσφυγιά ερούλευε ύπουλα και σιγόδοσκε. Ωσπου το άστροπελέκι της συμφοράς τον χτύπησε σαν τόσους άλλους ξεριζωμένους αδελφούς μας, πισώπλατα, κεραυνοβολώντας και το Στέλιο πάνω στη άκμή της ζωής του, πάνω στις ώρες που κι ή πατρίδα κι ή ύπηρεσία, κι ή οικογένεια με τὰ δυό παιδιά του είχαν άπόλυτα την ανάγκη της συνδρομής, της στοργής και της παρουσίας του.

Ο θάνατος χτυπώντας άλλο ένα νέο ξεριζωμένο αδελφό μας διαμηνά πόσο κοντά βρίσκεται στις τόξεις των προδομένων, ξεριζωμένων συμπατριωτών μας. Μα και για τούτο ακριβώς το λόγο, αλλά και για να φανούμε συνεπείς στην θέληση του αξέχαστου φίλου, που πάνδημα κηδεύουμε σήμερα, ως σφίξουμε τις καρδιές, ως αν-

* Έπικήδειος που έκφωνήθηκε στο νέο κοιμητήριο Λευκωσίας από μέρους του Σωματείου Έλευθερη Κυθρέα στις 19.2.80.

τιμετωπίσουμε με ψυχραιμία τὸ θάνατο καὶ ἄς δώσουμε στὸ Στέλιο τὴ διαβεβαίωση πὼς δὲν θὰ τὸν ἀφίσουμε γιὰ πολὺ ἀκόμα νὰ κοιμάται μακριὰ ἀπὸ τὰ ἅγια μας χώματα, τὰ χώματα τῆς γῆς ποὺ μᾶς ἀνθρώσε.

Ἄξέχαστε φίλε,

Τὸ σωματεῖο Ἐλεύθερη Κυθρέα ἐναποθέτει στὴ σορὸ σου τὸ τσιπινὸ τοῦτο στεφάνι. Αἰωνία σου ἡ μνήμη!

ΕΝΑΣ ΒΩΜΟΣ! Τῆς λευτεριάς καὶ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδας. Καὶ πάνω σ' αὐτὸν οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα θυσία!

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΥΘΡΕΑ